

Olv.: Péld 31,10-13.19-21 – 1Tessz 5,1-6 – Mt 25,14-30
Példabeszéd az öt talentumról

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Az egyházi évnek hamarosan vége. Mához két hétre advent első vasárnapja van. Repül az idő. Arra figyelmeztet minket, hogy miképpen és mire használjuk fel az időt. Az idő ajándék. Kimért ideje van az ember életének. Amikor ez az idő elfogy, akkor befejeződik az életünk. Isten azt várja tőlünk, hogy sok jót tegyünk ebben az időben. Ránk bízta az Ő művét, hogy a megváltás művét folytassuk. A megváltás azt jelenti, - amit itt hallottunk az énekben - hogy az Isten irgalmas, az Isten jóságos. Bízgat és bátorít bennünket, hogy irgalmas szívvel, jó lélekkel éljük a mindennapjainkat és ez határozza meg a kapcsolatainkat. Ebben az esetben jól telik az idő. Nemcsak elfogy, hanem kiteljesedik az életünk és az emberi világ is jobb lesz. Ezt a szentmisét élő és meghalt Erzsébetekért ajánljuk fel.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Szeretnék mindenkit megvigasztalni, mert az Isten a Szeretet. Az Isten irgalmas, jóságos, nagylelkű. Egyszerűen nem is lehet más, mert Isten. Rendkívül fontos a mi számunkra, hogy milyen istenképünk van. Ez dönt el mindent, - a mai példabeszédre utalva - az üdvösségünket vagy a kárhozatunkat is. Amilyen az istenképünk, olyan az életünk. Ha helyes istenképünk van, akkor helyesen gondolkodunk. Lesznek próbálkozásaink, ami nem azt jelenti, hogy mindig minden tökéletes és mindig minden sikerül.

Nagyon fájdalmas, ahogy befejeződik ez a történet, ahogy elveszik ettől a szerencsétlen embertől azt, amit megőrzött és odaadják másnak. Az emberek általában nem is értik ezt a fajta következtetést, hogy ettől elveszik és odaadják annak, akinek van. Ez a napi gondolkodásunk szerint érthetetlen és felfoghatatlan. Ne is erre figyeljünk, bár ez tökéletes igazságot fejez ki. Néhány gondolatot együtt végiggondolunk és akkor minden magától értetődő lesz a számunkra.

Azt hallottuk ebben a történetben, hogy a Gazda szigorú, kemény és ez a harmadik ember ebben a gondolatban él. Az ő életét meghatározza az, hogy a Gazda szigorú, kemény következetes és ennek megfelelően cselekszik. A félelem, a Gazdától való félelem határoz meg mindent. Azt is mondhatjuk, hogy ez az ember önmagától is fél természetesen. Föl sem merül benne az, hogy próbálkozzon, azért mert rossz képe van a Gazdáról. Ha olyan képe lenne Róla, mint amilyen valójában, akkor attól sem kellene félnie, hogy veszít, mert ez a Gazda a Szeretet Istene. A vállalkozónak, aki kockáztat, annak mindig a segítségére van. Ha kudarcot vall, akkor számíthat arra, amire a tékozló fiú is számított. Ismerős a történet. Az Atya eléje siet és átöleli, mert a fiáról van szó. Ennek az embernek rossz, hamis istenképe volt.

Az Úr azt mondta a példabeszédben, hogy a magad szájából ítélek meg téged. Az ítéletet nem az Isten hozza meg. Mi magunk ítéljük életre vagy halálra önnönmagunkat. Tudtad, hogy szigorú Ember vagyok. Ha már ilyen helytelenül gondolkodtál Rólam, tudtad, hogy ilyen vagyok, akkor miért nem tetted legalább azt, amit ilyen helyzetben lehetett volna tenni. Ebből látszik az, ha valakinek ilyen rossz képe van az Istenről, akkor még azt se tudja megtenni ami logikus lenne, mert mindent a félelem határoz meg. Ez a félelem maga a pokol. Ennek az embernek az élete maga a pokol, mert élni csak bizalomban és szeretetben lehet. Nem véletlen, hogy Isten az irgalom, a szeretet Istene.

Testvérek!

Nagyon komolyan el kell gondolkodni azon, hogy mindent az istenképünk határoz meg. Talán ilyen összefüggésre nem is gondolunk. Ez a világ amelyben élünk istentagadó, Isten nélkül rendezi be az életét. Ennek ijesztő következménye van ránk nézve és az egész világra nézve. Ugyanis az istenképtől függ az én emberképem. Az istenképtől függ a világképem, az, hogy miképpen látom a világot és hogyan gondolkodom róla. Az istenképtől függ az egymással való kapcsolatunk is.

Gondoljunk most erre különösképpen. Isten a Szeretet Istene. Nem is így mondom, hogy a szerető Isten, aki Szeret, nem, "a Szeretet Istene!" Nem tud mást tenni, csak szeretni, mert Atya Isten. Erről az utóbbi időben többször is beszéltem. Hagyjuk el ezeket a képeket az Istennel kapcsolatosan, amit a Bibliában olvasunk, hogy Mindenható, Hatalmas, Teremtő, Úr, Főlséges, Nagy Király. Ezek mind igazak, de a velünk való kapcsolatában nem csupán arról van szó, hogy Teremtő, hanem arról van szó, hogy Atya, az Atyánk.

Ha nekünk helyes istenképünk van, akkor helyesen gondolkodunk magunkról is. Akkor nem a félelem határozza meg az életünket, hanem a bizalom.

Ha nekünk helyes istenképünk van, akkor tudjuk azt, hogy ezt a világot az Isten teremtette.

Ezt a világot ránk bízta az Isten.

A kezünkbe adta: uralkodjatok rajta, formáljátok és alakítsátok.

De ha valakinek nincs Istene, akkor mit művel evvel a világgal? Azt, amit ma művelnek a világgal. A helyes istenképtől függ az egymással való kapcsolatunk. Ha ez az Isten az ítélkező, a szigorú, akkor mit kezdünk egymással? Akkor mennyi bizalom születik meg az egymással való kapcsolatunkban? Akkor mennyit merünk kockáztatni a szeretetre hivatkozva? Ezért olyan gyöngye az emberi közösségek kapcsolata. Ezért szenvedünk oly sokat. Emlegetjük és hivatkozunk állandóan a szolidaritásra, hogy egymással összetartozunk, hogy egyformák vagyunk. Ha nincs Isten, akkor miért? Akkor miért foglalkozzam ezzel?

Ha a Gazda, ha az Úr szigorú, akkor az ember azt teszi, amit általában tenni szokott azzal szemben, aki velünk a hatalmát, a nagyságát igyekszik érvényesíteni. Mit teszünk? Igyekszünk becsapni. Igyekszünk kijátszani. Megpróbáljuk félrevezetni. Ez a valóság, ne szépítgessük. Hiszen nem tudjuk elviselni ezt a fajta magatartást. Mi jöhet tőle?

Ha nagyobb nálunk, akkor az a feladata, hogy segítsen.

Ha hatalmasabb, akkor az a dolga, hogy felénk forduljon.

Mindenkinek meg van a kiszabott feladata.

Nagyobb a felelőssége annak, akinek több a lehetősége.

De mit teszünk azzal, aki szeret? Mit? Legfeljebb visszaélünk a szeretetével. Micsoda különbség. Míg a hatalmasokat igyekszünk félrevezetni, tudatosan kicselezni, aki szeret azzal szemben ez nem igaz, ez nem áll fenn. Aki szeret, azt legfeljebb olyan helyzetbe hozzuk, mint aki visszaél az ő jóságával.

Ezen a mai vasárnapon rendkívül fontos, hogy elgondolkodjunk azon, hogy a Gazda mit is bíz ránk. Már ez a szó is, hogy Gazda. A gazda az, akinek gazdagsága van. Gazdálkodik. A magyar nyelv nagyon jól kifejezi: gazda az, akié minden. Ez a Gazda talentumokat ad át. Ezüstöt mond a Szentírás. A talentumok nem azok, amiket mi általában ezen értünk: az adottságaink. A talentumaink, - szoktuk így használni ezt a szót. Nem erről van szó. A talentum a Gazda gazdagsága. A talentum az, ami az Istené. Amit ránk bíz egy időre. Ránk bíz arra az időre, amíg élünk.

***A Gazda gazdagsága, tulajdona, a java: az Isten országa.
Valójában az Isten országát bízta ránk.***

Ebben az Isten országában és ennek az Isten országának a kiteljesedéseért kell dolgozni mindenkinek. A kérdés az, mennyire érti meg mindegyikünk azt, hogy ez milyen fontos feladat. Ha helyes istenképünk van, akkor rádöbbenünk ebben a világban arra, amit Jézus mondott: "Elérkezett az Isten országa!" Tehát ebben a világban építjük fel az Isten országát. Az Isten országa egy olyan ország, amelyben Isten az Úr, amelyben a szeretet határoz meg mindent.

Más a világ gondolkodása. Azért más, mert nem ismeri az Istent. Jézus ezért mondja amikor eljött, hogy megismerteti velünk az Istent. Gondoljunk csak arra, hogy a zsidók tragédiája is az volt, hogy nem ismerték föl Jézust, ki Jézus. Azt hitték, hogy a politikai vezetőjük érkezett el. Egy rossz, egy hamis messiásképük volt. Akkor döbbennek rá, hogy ki is ez a Messiás, amikor odaadja az életét, értünk szenved. Kezdenek azon gondolkodni, hogy másképpen Királyunk ez a Krisztus, mint ahogy mi a világban erről gondolkodunk. A pogány százados a kereszten alatt mondja: "Ez valóban az Isten Fia volt!" Isten Fia Isten országát hozta el. Isten szeretetét hozta el.

***Ő a Szeretet Istene. Értünk mindent megtesz, még meg is hal.
Ez az a gazdagság, aminek meg kell jelenni ebben a világban.***

Ti vagytok a föld sója. Ti vagytok a világ világossága. Ebben a világban ennek az értéknek kell megjelenni. Sajnos azt látjuk, oly mértékben elmérgesedett a helyzet, hogy a pogány gondolkodás, az Isten nélküli gondolkodás egyszerűen kiközösít bennünket. Egyfolytában támad bennünket. Vissza akar szorítani bennünket. Nyilvánvaló, mert zavarja a létünk, a mi istenképünk az ő gondolkodását. Lelkiismeretükre nyomást gyakorlunk.

Testvérek!

***A talentum nem más, mint tanúságot tenni az Életről, a Szeretetről.
Isten az Élet, az Élet szerzője.
Isten a Szeretet, az az erőforrás, amely élteti az Életet.***

Ez az Isten gazdagsága, az, hogy Ő Él. Mi meghalunk. A világ törékeny. Isten Él. Mi vereséget szenvedhetünk az egymással való kapcsolatainkban. Isten a Szeretet és aki ezt

magáévá teszi, az egészen új világban él, egészen új emberi kapcsolatai vannak. A talentum, aminek igen nagy szerepe van a mi életünkben, erről szól. Tanúságot tenni az Életről, a Szeretetről. Itt most sok mindent felsorolhatunk, hogy mennyire felelősek vagyunk az életért. Milyen kötelességeink vannak ebben az életben. Mi a feladatunk, amit mindenképpen meg kell tennünk azért, hogy ne haszontalan szolgálk legyünk. Ez rendkívül fontos az emberiség jövője miatt, mert az Isten az egész emberiségnek egy szebb jövőt akar. Meg akarja állítani az Isten azokat a folyamatokat, amelyek a vesztünkbe, a pusztulásba visznek bennünket. Nagy a felelősségünk.

Jobban figyeljünk a lelkiismeret szavára. Mindig jelez, csak elhallgattatjuk.
 Jobban figyeljünk a kegyelemre, amit ad nekünk az Isten. Nem élünk vele.
 Számtalanszor halljuk a felszólítást a jóra és elhessegetjük magunktól.
 Kapjuk az időt, mert még élünk és nem jól használjuk fel.
 Kötelességeink vannak. Van amit meg kell tennünk.
 Dolgozzunk ebben a világban, hogy jobb legyen mindenkinek az élete.
 De nem lehet kihagyni **az Isten dicséretet!**

Ha az ember csak a világban dolgozik, akkor egyszer csak rabszolga lesz. Ha az Isten dicséret is hozzátartozik az életéhez, akkor még a mindennapi munkája is előbbre jut. Más értelmet nyer. Ha mi nem tevékenykedünk, ha mi nem vetjük be magunkat, akkor a rossz egyre nagyobb teret nyer. Ha a jók alszanak, akkor a mindig ébren levő rosszak egyre nagyobb hatalomra tesznek szert. Nem arról van szó, hogy mi legyőzhetjük őket, nem is akarjuk. Egyszerűen megteesszük azt, amit ránk bízott az Isten. Higgyék el a Testvérek, ha ez tudatosan és következetesen történik, akkor nem tud mit kezdeni velünk az Isten nélküli világ. Ha nem tesszük meg azt, amit nekünk kell megtenni, akkor az ölükbe hullunk és le se kell győzni bennünket. Egyszerűen elfogy az erőnk és az ő hatalmuk érvényesül.

Miért hallottuk ezen a vasárnapon a derék asszonyról szóló olvasmányt? Hogy jön össze ezzel a mai evangéliumi történettel? Azért, mert a talentum az élet és a szeretet továbbadása. Az asszonyok szerepe nagyobb az élet továbbadásában, de azért nincs élet apák nélkül. Az Isten nélküli világ ezt a talentumot mintha elásná. Nem véletlen, hogy az Isten nélküli világban nem születik meg az élet. Mintha elásná az anyák is, meg az apák is ezt a talentumot. A saját génjeit csak az ember maga adhatja át. Mekkora lehetőség. Ha szabad ezt így túlzóan mondani, teremtoi lehetőség. Ez a talentum kamatozik a gyerekekben. Gondoljunk néha erre is. Mi lett volna, ha Teréz anya nem születik meg, vagy egy Michelangelo. Számtalan embert sorolhatnánk. Mennyivel szegényebb lenne a világ!

Testvérek!

Ezen is gondolkodjunk el, mert az Isten nélküli világ el akarja hitetni velünk, hogy más a dolgunk. Van feladatunk, de a dolgunk az élet továbbadása. Ebben a továbbadásban a szeretetnek olyan a megnyilatkozása, amely semmilyen másfajta szeretet megnyilatkozáshoz nem hasonlítható. Egyedi és egyetlen. Kívánom a Testvéreknek, hogy jól sáfárkodjanak az élettel és nagyon értékeljék a Gazda tulajdonát. Övé az életünk. Övé a világ. Addig, amíg élünk, addig ebben a világban istenarcú lényként, igazi emberként éljünk.

+ A M E N +